

10. helluntain jälkeinen viikko, perjantai

Päivän epistola

(2. Kor. 1: 12 – 20)

”Veljet, me ylpeilemme siitä, että kaikkialla maailmassa ja varsinkin teidän keskuudessanne olemme noudattaneet Jumalan vaatimaa yksinkertaisuutta ja vilpittömyyttä. Tämä on omantuntomme todistus. Meitä on ohjannut Jumalan armo eikä inhimillinen viisaus. Tarkoitamme kirjeissämme vain sitä, minkä voitte niistä lukea ja ymmärtää. Toivon, että opitte täysin ymmärtämään, kuten jo osaksi ymmärrättekin, että Herramme Jeesuksen päivinä te saatte olla ylpeitä meistä ja me teistä. Tähän luottaen aioin ensin tulla teidän luoksenne, jotta olisitte saaneet uuden todistuksen Jumalan armosta. Tarkoitukseni oli jatkaa teidän luotanne matkaa Makedoniaan ja palata sieltä taas luoksenne. Te olisitte sitten varustaneet minut matkalle Juudeaan. Ei kai tämä aikomukseni ollut vain hetkellinen päähänpisto? Teenkö ehkä suunnitelmiani oman pääni mukaan? Sanonko: ”Kyllä, kyllä”, kun tarkoitan: ”Ei, ei”? Jumala voi todistaa, etten sano teille sekä: ”Kyllä” että: ”Ei.” Eihän myöskään Jeesus Kristus, Jumalan Poika, jota minä, Silvanus ja Timoteus olemme teille julistaneet, tullut ollakseen sekä ”kyllä” että ”ei”, vaan hänessä toteutui ”kyllä”. Ovathan Jumalan lupaukset, niin monta kuin niitä on, saaneet hänessä vahvistuksen. Siksi mekin vastaamme hänen kauttaan: ”Aamen”, Jumalan kunniaksi.”

Tekstimme alussa Paavali kehottaa kirjeen vastaanottavia tarkkaavaiseen ja ymmärtävään lukemiseen. ”Olemme noudattaneet Jumalan vaatimaa yksinkertaisuutta ja vilpittömyyttä” on Paavalin vastaus siihen, että häntä oli syytetty vilpillisyydestä. ”Tämä on omantuntomme todistus” ilmaisee, että Paavali ei voi moittia itseään mistään. ”Meitä on ohjannut Jumalan armo eikä inhimillinen viisaus” paljastaa, että Paavalin päätöksenteko ei perustu langenneen ihmisen ajatteluun.

Sitten Paavali kiinnittää lukijan huomiota siihen, että hänen kirjeensä tulee lukea niin kuin ne on kirjoitettu. Niitä ei saa tahallaan ymmärtää väärin tai etsiä piilomerkityksiä.

”Herramme Jeesuksen päivänä te saatte olla ylpeitä meistä ja me teistä.” Ilman Paavalia Korintin seurakunta ei olisi syntynyt. Samalla sen olemassaolo todistaa oikeaksi Paavalin palvelutehtävän. Uusi todistus Jumalan armosta tarkoittaa sitä hyötyä, minkä seurakunta saa Paavalin toiminnasta seurakunnassa. ”Herramme Jeesuksen päivänä” tarkoittaa tuomion päivää, Kristuksen toista tulemistä.

Sitten Paavali kertoo aikomuksestaan, joka ei toteutunut. Tästä suunnitelmastaan matkustaa sekä Korinttiin että Makedoniaan, hän oli kertonut jo 1. Korinttilaiskirjeen loppupuolella (1. Kor. 16: 5 – 6). Paavali käytti tässä maakunnan nimeä. Todennäköisesti hän tarkoitti Thessalonikaa ja Filippiä. Hän oli Titukselta kuullut, että korinttilaiset ikävöivät häntä (2. Kor. 7: 7). Nyt hän kirjoittaa, että hänellä oli todella aikomus tulla Korinttiin, eikä aikomus ollut ”hetkellinen päähänpisto”. Paavali on joutunut lykkäämään matkaansa Korinttiin (2. Kor. 1: 23). Syytä matkasuunnitelman muutokseen ei tiedetä.

Sitten Paavali siirtyy teologiseen perusteluun. ”Jumala voi todistaa, etten sano teille sekä: ”Kyllä”, että: ”Ei”. Nämä tarkoittavat sitä, että Paavali ei esitä verukkeita matkansa peruuntumisesta (vrt. Matt. 5: 37). Nyt Paavali yhdistää perinteisen nimityksen ”Jumalan Poika” sanoihin ”Jeesus Kristus”. Paavali ei yleensä käyttänyt näitä kahta nimitystä yhdessä. Paavali vetoaa siihen, että Jeesuksessa toteutui sana kyllä. Hän ei vaihtanut sanomisiaan.

Silvanus on latinalainen muoto nimestä Silas. Todennäköisesti kyse on samasta Silaksesta, joka oli apostoli Paavalin työtoveri ja joka oli Korintissa. Voi olla, että kyse olisi kahdesta eri henkilöstä. Myös Timoteus tunnettiin Korintissa.

”Ovathan Jumalan lupaukset, niin monta kuin niitä on, saaneet hänessä vahvistuksen.” Jumala lupasi eri tavoin pelastuksen ihmisille. Jeesus toteuttaa nämä lupaukset: Hän on Abrahamin siemen, Daavidin suvusta tuleva Messias, viimeinen Adam, elämä, viisaus, vanhurskaus ja pyhitys. Saada vahvistus merkitsee sanaa ”kyllä”.

”Siksi mekin vastaamme hänen kauttaan: ”Aamen”, Jumalan kunniaksi.” Amen on jumalanpalvelusyhteisön hyväksyvä ilmaisu, vahvistava sanonta rukoukselle. Paavali vahvistaa kertomansa.

Päivän evankeliumi
(Matt. 22: 23 – 33)

”Siihen aikaan Jeesuksen luo tuli saddukeuksia, jotka kieltävät ylösnousemuksen. He esittivät hänelle kysymyksen: ”Opettaja, Mooses on sanonut: ”Jos mies kuolee lapsettomana, hänen veljensä tulee naida leski ja hankkia jälkeläinen veljelleen. Keskuudessamme oli seitsemän veljestä. Vanhin heistä meni naimisiin, mutta kuoli, ja koska hänellä ei ollut lapsia, leski jäi hänen

veljelleen. Samoin kävi toiselle veljelle, niin myös kolmannelle ja lopulta kaikille seitsemälle. Viimeisenä kaikista kuoli nainen. Kenen vaimo hän on oleva ylösnousemuksessa? Hänhän on ollut naimisissa heidän jokaisen kanssa.” Jeesus vastasi heille: ”Te kuljette eksyksissä, koska ette tunne pyhiä kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa. Ei ylösnousemuksessa oteta vaimoa eikä mennä vaimoksi. Ylösnousseet ovat kuin enkelit taivaassa. Mutta ylösnousemuksesta puheen ollen – ettekö ole lukeneet, mitä Jumala on teille sanonut: ”Minä olen Abrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala”? Ei hän ole kuolleiden Jumala, vaan elävien.” Kun väkijoukko kuuli tämän, se oli ihmeissään hänen opetuksestaan.”

Sama kertomus löytyy Markukselta (Mark. 12: 18 – 27) ja Luukkaalta (Luuk. 20: 27 – 40).

Saddukeukset olivat vanhoillinen ryhmä, joka hyväksyi vain Tooran opetuksen. Kun Toora ja yleensäkin Vanha testamentti ei selvästi opeta ylösnousemuksesta, niin he kielsivät sen (kts. Ap.t. 23: 8, mutta fariseukset pitivät ylösnousemusta todellisena asiana).

Suvun jatkaminen veljen kuollessa ilman lasta perustuu Mooseksen kirjoihin (1. Moos. 38: 8 ja 5. Moos. 25: 5 – 6). Leviraattiavioliitto tai lankousavioliitto oli käytössä juutalaisuudessa. Sitä on esiintynyt myös joissakin muissa vanhoissa kulttuureissa. Sen avulla taattiin suvun jatkuminen. Ainakin ensimmäistä syntyynyttä lasta pidettiin kuolleen miehen lapsena.

Saddukeusten esittämä kertomus on lähinnä oletamus, että näin voisi tapahtua. Sen tarkoituksena on osoittaa, minkälaiseen ongelmaan uskomus ylösnousemuksesta voi johtaa. Kertomus heijastaa Raguelin tyttären Saaran tarinaa, jossa Saaralla oli ollut seitsemän miestä (Tob. 3: 7 – 10).

”Ette tunne pyhiä kirjoituksia ettekä Jumalan voimaa.” Kirjojen lukeminen ei riitä, tarvitaan uskoa toimivaan Jumalaan.

”Ylösnousseet ovat kuin enkelit taivaassa.” Vastaus muistuttaa fariseusten opetusta. Ylösnousemuksen jälkeinen elämä ei ole sellaista, minkä me koemme täällä maan päällä, vaan olemisen muoto on toisenlainen. Puhumme ruumiillisesta ylösnousemuksesta, mutta kyse ei ole meidän nykyisestä vajavaisesta ruumiista, vaan toisenlaisesta, hengellisestä ruumiista (1. Kor. 15: 44).

”Ettekö ole lukeneet” kiinnittää huomion nyt Tooraan. Eikö siellä puhuta ylösnousemuksesta? Jeesuksen käyttämä kohta ei puhu suoraan ylösnousemuksesta mutta tuo esille kuoleman jälkeisen

elämän. ”Minä olen Abrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala”. (2. Moos. 3: 6) Huomio on aikamuodossa. Jumala on edellä mainittujen Jumala, vaikka patriarkat meidän silmissämme ovat kuolleita. Aikamuoto on preesensissä, nykyajassa. Näin ollen Jumalalle he ovat olemassa edelleen. Elämä jatkuu biologisen kuoleman jälkeen. Kristillinen usko erottaa kaksi eri kuolemaa. Biologinen kuolema merkitsee ruumiin elintoimintojen lakkaamista. Se ei merkitse joutumista Jumalasta pois. Todellinen kuolema on ihmisen eroaminen Jumalasta, hengellinen kuolema.

Roomalaiskirjeessä todetaan: ”Juuri sitä vartenhan Kristus kuoli ja heräsi elämään, että hän olisi niin kuolleiden kuin elävienkin Herra.” (Room. 14: 9) Isien mukaan tässä sana kuollut tarkoittaa biologisesti kuollutta, mutta joka ei ole hengellisesti kuollut.